

[Socialministeren.]

giver den ærede Ordfører fuldkommen Ret i, at i den Udstrækning, det lykkes at sætte Arbejde i Gang eller at bedre Vilkaarene for Landbruget, i den Udstrækning vil Arbejdsløsheden ogsaa tage af. Men den ærede Ordfører kan jo ikke være uvidende om, at paa hvert eneste Omraade — bortset fra den lille Ungdomsarbejdsløshedsløvslov —, hvor jeg har fremsat Forslag, der tilsigtede at sætte Arbejder i Gang eller at fordele Arbejdet, dér har jeg mødt den kolde Skulder, ogsaa fra Venstre. Der kunde efter min Opfattelse gennem en Lov om Tilskud til Merbeskæftigelse meget vel være truffet Foranstaltninger, der samtidig hjalp baade Landbrugets vanskeligt stillede Folk og de arbejdsløse — man har aldrig villet forhandle i Realiteten herom. Det er jo ikke underligt, at vi til Trods for det omfattende Arbejde, Regeringen har faaet sat i Gang, staar i store Vanskeligheder med Hensyn til Arbejdsløshedshjælp, naar Landbruget paa Grund af dets Forhold maa skyde 30 000—40 000 ud, eller hvor mange det er. Det er ikke underligt, naar Udvandringen helt er gaaet i Staa gennem en længere Aarrække, naar man standser Forslag om Arbejdstidsbegrænsning, eller naar man behandler et Forslag som det, vi nys behandlede, paa den efter min Mening ganske overordentlig ligegyldige Maade, skønt det dog drejer sig om at benytte ethvert Middel til at sætte Arbejde i Gang — ja, det er ikke saa underligt, at der saa kun er Understøttelsesvejen tilbage. Men det er ikke min Skyld. Jeg er ikke indtaget i Understøttelse, hvor meget jeg end faar Ord derfor, jeg foretrækker at skaffe Arbejde, det er det eneste, der hjælper. Og derfor maa jeg sige til den ærede Ordfører for Venstre, at saa længe man ikke vil det, saa længe man ikke paa enhver mulig og forsvarlig Maade søger at sætte Arbejde i Gang, saa længe maa man, naar Arbejdsløsheden er saa langvarig og stor, som den er nu, ogsaa finde sig i rent sagligt at diskutere, hvad man da skal gøre for at komme de arbejdsløse til Hjælp, der lider under den langvarige Arbejdsløshed.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser gik den ærede Ordfører for Venstre ikke stærkt ind paa disse. Saa vidt jeg forstod ham, sagde han, at Forslaget gaar ud paa at stryge 10 Maaneders Bestemmelsen — det noterede jeg i hvert Fald. Det gør det jo ikke. Det vilde jeg maaske have gjort, i hvert Fald have undersøgt; hvis jeg ikke havde følt mig bunden af Socialreformens Bestemmelser, af de Forlig, kan man godt sige, der er indgaaet mellem

de fire store Partier paa dette Punkt. Jeg følte mig bunden baade til 10 Maaneders Bestemmelsen og til 26 Ugers Bestemmelsen, og derfor valgte jeg den Udvej, som ikke gør Brud paa Principperne i Socialreformen, men paa den anden Side kommer de Personer til Hjælp, der lider under, at disse Principper er bygget op til nogenlunde normale Forhold, men skal virke under en Krisetid. Naar man overhovedet vil hjælpe Kasserne eller de Folk, der er faldet for 10 Maaneders Bestemmelsen, er det jo den konsekvente Maade, som Forholdene er med Lovgivning paa dette Omraade, at sige: der er en Række Kasser, som paa Grund af Medlemmernes ringe Indtægter eller høje Kontingenter ikke har Raad til at søge den Dispensation; lad os saa sætte dem i Stand til at udnytte Loven ved et Stats-tilskud. Men det er jo noget ganske andet end at stryge selve Lovbestemmelsen. Paa samme Maade har den ærede Ordfører for Venstre ikke Ret, naar han siger, at han er meget betænkelig ved at hæve 26 Ugers Grænsen, som han sagde. Den hæves jo ikke, den bestaar, men det er ganske vist givet, at naar man har en Krise af den Karakter, som vi har haft den i flere Aar nu, er der en hel Række af Arbejdere, som maa falde for 26 Ugers Bestemmelsen, uden at noget Menneske vil paastaa, at det er deres Skyld. Saa siger jeg: af den Grund kan jeg ikke ophæve det normale Forsikringsinstitut, men er der ikke Grund til at stille disse Medlemmer saaledes, at de ikke personlig skal bære Ulykkerne ved Krisen? Og det er der, og derfor foreslaas det, at man gaar den Vej, som i Forslagets § 3 er bestemt.

Spørgsmaalet om Kassernes Formue kan nemt blive oplyst i Udvalget, det foreligger jo for Offentligheden allerede nu. Jeg maa dog sige paa Forhaand over for det Spørgsmaal, at man maa jo holde Tungen lige i Munden, ærede Medlem, thi hvis Kasserne ingen Formue har og kommer og laaner hos Staten, hvad de har gjort i stor Udstrækning, saa siger man fra mere konservativ Side: Dette her er jo ganske urimeligt, hvorfor søger de ikke som ethvert Forsikringsinstitut at oparbejde en Formue, saa de har noget at staa imod med i Krisetider? Naar vi derefter kommer til Krisetider, kan man ikke komme og sige: Nu har de samlet en Formue, nu maa de bruge den først. Nej, man maa undersøge, hvad der efter Kassernes hele Stilling og Medlemsantal er naturligt, at de har i Formue; saa vil det vise sig, at selv om der indtræder betydelig Forbedring, er der langt igen, indtil man kan tale om virkelig Konsolidering,